23 Οκτωβρίου 2017

Η ασυμφωνία χαρακτήρων και τα παιδιά στην οικογένεια

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

Ένας από τους λόγους διαζυγίου, παλαιότερα και σήμερα, είναι η «ασυμφωνία χαρακτήρων» μεταξύ του ζευγαριού. Η σχέση βαδίζει προς μία ανεπιστρεπτί

φθορά όταν ο καθένας σύζυγος συνειδητοποιεί ότι ο χαρακτήρας του, οι απαιτήσεις του, οι ιδέες του δεν μπορούσαν να ταυτιστούν με τον χαρακτήρα και τις θέσεις του άλλου. Οι άνθρωποι, παίρνοντας ως δεδομένο ότι μία σχέση για να οδηγήσει στη ευτυχία, προϋποθέτει την ταύτιση των χαρακτήρων, δυσκολεύονται όταν διαπιστώνουν ότι αυτό που ζητούν είναι ουτοπικό. Έτσι η σχέση καταρρέει, κάποτε με την απιστία, με τους καυγάδες, με την παρέμβαση τρίτων προσώπων όπως οι γονείς.

Η «ασυμφωνία χαρακτήρων» είναι η καλύτερη δικαιολογία για την άρνηση των ανθρώπων να αποδεχτούν ότι το «MAZI» δεν συνεπάγεται ταύτιση, αλλά συμπόρευση. Η αγάπη είναι και υποχώρηση και ανοχή. Είναι το να προχωρά κάποιος αφήνοντας πίσω του συμπεριφορές ή στάσεις ζωής οι οποίες δεν είναι τόσο σημαντικές για την ευτυχία του. Η απαίτηση για ταύτιση είναι αποτέλεσμα του εγωκεντρισμού μας, διότι θεωρούμε ότι αν ο άλλος δεν ταυτιστεί μαζί μας, αν δεν πράξει ή δεν σκεφτεί όπως περιμένουμε, τότε δεν μας αγαπά. Θεωρούμε αυτονόητη την δική μας αγάπη και ότι εκείνος δεν μπορεί να την εκτιμήσει. Ότι δεν κατανοεί πως έχουμε δικαίωμα να είμαστε διαφορετικοί και ότι ο σεβασμός στην δική μας διαφορετικότητα είναι προαπαιτούμενο για να περπατήσει η σχέση. Δεν βλέπουμε την ζωή μέσα από τα μάτια του άλλου και γι’ αυτό η «ασυμφωνία χαρακτήρων» θριαμβεύει.

Η πνευματική παράδοση της πίστης μας μιλά για το «ζητείν του ετέρου και όχι το ίδιον». Η Εκκλησία δεν βλέπει τις σχέσεις στην προοπτική της ταύτισης, αλλά της χαράς να μπορούμε να αγαπούμε τόσο, ώστε να μη μένουμε στο τι μας χωρίζει. Και αυτό ζητά από τους γονείς να μάθουν στα παιδιά. Όχι να προσδοκούν ταύτιση ή αποδοχή επειδή συμμορφώνονται με τον χαρακτήρα του άλλου, αλλά την δυνατότητα να μάθουν να εκτιμούν την ομορφιά στον χαρακτήρα του άλλου, στο χάρισμά του. Διότι ο καθένας κάτι έχει που από εμάς λείπει. Κι αν μάθουμε να χαιρόμαστε με αυτό που μπορεί να μας δώσει, μπορούμε να υπερβούμε ό,τι νομίζουμε πως δεν μας ταιριάζει.

Αυτή η στάση ζωής προϋποθέτει πνευματική ζωή και θέαση του κόσμου και του πλησίον. Όλοι αξίζουμε γιατί είμαστε εικόνες Θεού. Όλοι έχουμε τα χαρίσματά μας. Όταν επιλέγουμε τον σύζυγο ή την σύζυγό μας, όσο κι αν ο έρωτας τυφλώνει, δεν παύουμε να έχουμε κάποιες σταθερές. Είναι στο χέρι μας να παλέψουμε ό,τι μας έφερε κοντά να παραμείνει σημαντικό και να γίνει γίνει πιο δυνατό, με την προσθήκη του αγώνα είτε να αλλάξουμε σημεία του χαρακτήρα μας που προκαλούν απογοήτευση ή να δείξουμε από την καρδιά μας τι είναι αυτό που μπορεί να κάνει τον άλλο να χαίρεται για μας.

Μέσα από αυτή την παιδεία διάκρισης μπορούν τα παιδιά να χαρούν την προοπτική του «MAZI» στο σχολείο και στην ζωή. Διότι αν μάθεις να εκτιμάς τα καλά του χαρακτήρα του άλλου, του δίνεις την δυνατότητα να μην έχει ως άλλοθι την όποια

ασυμφωνία, αλλά να τονίζει στην καρδιά και στη σκέψη του το ξεχωριστά όμορφο!

π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός
Δημοσιεύθηκε στην «Ορθόδοξη Αλήθεια»
Στο φύλλο της Τετάρτης 27 Σεπτεμβρίου 2017

Πηγή: themistoklismourtzanos.blogspot.gr